

Sygn. akt III A Ua 587/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Szyburska-Walczak
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wypłatę wstrzymanej emerytury

na skutek apelacji J. C.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 10 lutego 2012 r. sygn. akt VIII U 2476/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem z dnia 10 lutego 2012 r. oddalił odwołanie J. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 12 października 2011 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury.

Rozstrzygnięcie swe Sąd Okręgowy oparł na następującym stanie faktycznym:

J. C. uzyskała prawo do emerytury od 1 kwietnia 2009 r. w oparciu o decyzję ZUS z dnia 6 maja 2009 r. Wnioskodawczyni od 1992 r. pozostaje w zatrudnieniu w (...) Spółce (...) jako radca prawny.

W styczniu 2011 r. ZUS powiadomił wnioskodawczynię o zmianie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS i konieczności rozwiązania kontynuowanego stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury, dla zachowania prawa do zachowania świadczenia.

Wnioskodawczyni stosunku pracy nie rozwiązała. Organ rentowy decyzją z dnia 12 października 2011 r. wstrzymał wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

Wskazując na powyższe Sąd I instancji odwołanie wnioskodawczyni uznał za niezasadne i powołał się na nowe brzmienie art.103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS i na uprzedni wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 7 lutego 2006 r., sygn. SK 45/05.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła wnioskodawczyni, zaskarżając go całości zarzuciła:

- naruszenie art. 8 i 178 Konstytucji RP, poprzez brak bezpośredniego zastosowania przepisów ustawy zasadniczej wprost z pominięciem przepisów ustawy z 16.XII.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726) w zw. z art. 2, 21, 64 Konstytucji RP, co jest w pełni uzasadnione językową wykładnią Konstytucji;

alternatywnie:

- naruszenie art. 193 Konstytucji RP, poprzez brak zawieszenia wszczętego postępowania i przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu do rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z 16.XII. 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 2, 21, 64 Konstytucji RP.

Wskazując na powyższe wniosła o:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie wypłaty emerytury;

lub

- zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia kwestii konstytucyjności art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z 16.XII.2010 r. przez Trybunał Konstytucyjny zwłaszcza, że wniosek w tej sprawie został złożony przez grupę senatorów RP.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski i wydał wyrok zgodny z obowiązującym stanem prawnym.

Spór w sprawie wymagał rozstrzygnięcia, czy organ rentowy zasadnie zawiesił wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni, z uwagi na kontynuację zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Apelująca zarzucała sprzeczność zaskarżonej decyzji z 12 października 2011 r. oraz jej uzasadnienia z przepisami Konstytucji RP. Wskazać należy, że sprzeczność ta nie może być usuwana przez sąd powszechny samodzielnie z uwagi na to, że zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji sędziowie podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. I choć art. 193 Konstytucji przewiduje możliwość przedstawienia przez każdy sąd Trybunałowi Konstytucyjnemu, który jest jedynym organem powołanym do badania aktów normatywnych z Konstytucją, pytania prawnego co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, taka konieczność nie zachodzi w sprawie, bowiem w Trybunale Konstytucyjnym już toczy się postępowanie zainicjowane przez grupę senatorów o zbadanie zgodności art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim z powodu uzyskania przez emeryta przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą skutkuje zawieszeniem prawa do emerytury również wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy z art. 2, art. 21, art. 64 Konstytucji RP oraz art. 1 deklaracji Protokołu dodatkowego nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Kierowanie kolejnego pytania do Trybunału Konstytucyjnego w tej kwestii jest niecelowe, a z drugiej strony nie pozbawia wnioskodawczyni, gdy zapadnie dla niej i dla innych ubezpieczonych korzystny wyrok Trybunału, prawa do wznowienia postępowania w myśl art. 401¹ kpc.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że zagadnieniem prawnym uniemożliwiającym wypłatę świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy zajmował się już Trybunał Konstytucyjny w 2006 r. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 7 lutego 2006 r., sygn. akt SK 45/04, uznał je za zgodne z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał stwierdził wówczas, że w przypadku sfery uprawnień zagwarantowanych przez ustawę i wykraczających poza konstytucyjną istotę prawa do minimalnego zabezpieczenia, ustawodawca może - co do zasady - znieść uprawnienia wykraczające poza konstytucyjną istotę prawa do zabezpieczenia społecznego. W każdym przypadku zmiany te powinny jednak być dokonywane przy poszanowaniu pozostałych zasad i norm konstytucyjnych wyznaczających granice swobody prawodawcy wprowadzania zmian do systemu prawnego, a w szczególności zasady ochrony zaufania jednostki do państwa, zasady ochrony praw nabytych oraz wymogu zachowania odpowiedniego *vacatio legis*. W rozpoznawanej sprawie „próżnowanie ustawy” obejmowało zaś odpowiednio długi okres, tj. od wejścia w życie nowelizacji ustawy emerytalno - rentowej od 1 stycznia 2011 r. do końca września 2011 r. Ponadto to Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 20 listopada 1995 r. w sprawie K 23/95 oraz z 17 lipca 1996 r. w sprawie K 8/96).

Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawczyni uzyskała prawo do emerytury od 1 kwietnia 2009 r. Przed nabyciem prawa do świadczenia emerytalnego do chwili obecnej wnioskodawczyni pozostaje w stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. we W..

Wejście w życie przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726), zgodnie z którym począwszy od 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed 1 stycznia 2011 r., ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stanowi podstawę prawną do zawieszenia prawa do świadczenia emerytalnego.

W związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia, zaskarżoną decyzją organ rentowy wstrzymał jej wypłatę emerytury. Zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji. Ustawodawca bowiem nie różnicuje ubezpieczonych według miejsca i rodzaju ich zatrudnienia, a jedynie odnosi się do samego faktu kontynuacji tego zatrudnienia, bez przerwania go w związku z uzyskaniem prawa do emerytury.

Sąd stwierdził, że konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczyni do emerytury nabyte od 1 kwietnia 2009 r. nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Wnioskodawczyni ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Tym samym stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury jest prawidłowa.

Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowości i zaskarżonego wyroku, z tego też względu na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawczyni jako nie zasługującej na uwzględnienie.

KN